



ת"פ 12898/08/19 - מדינת ישראל נגד אלחנן גוטריימן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12898-08-19 מדינת ישראל נ' גוטריימן

בפני כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן
מאשימה מדינת ישראל

נגד
אלחנן גוטריימן

גזר דין

הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן בעבירה של גניבת דבר דואר - עבירה לפי סעיף 89 לחוק הדואר התשמ"ו-1986.

בפתח גזר הדין אציין כי ככל הנראה נפלה טעות סופר בהכרעת הדין בה נרשם ע"י המותב שדן בתיק באותה העת " אני מאשים את הנאשם על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן" נראה שלא יהיה חולק על כך שבית המשפט התכוון להרשיע את הנאשם ומדובר בטעות סופר גרידא וזאת על אף העובדה כי סוגיית ההרשעה נתונה במחלוקת כפי שיובהר לקמן. כך או כך אין לנושא זה נפקות מעשית כפי שיתברר בהמשך גזר הדין.

במסגרת הסדר הטיעון נשלח הנאשם לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר לעונש, וכן לבחינת שאלת ההרשעה אשר עליה לא הייתה קיימת הסכמה בין הצדדים.

ביום 30.12.2020 הוגש תסקיר שרות מבחן אשר בסופו, המלצה על הימנעות מהרשעת הנאשם.

בטיעונים לעונש עמדו הצדדים בפירוט על נסיבות חייו של הנאשם, ועל הנסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירה, הוגשה פסיקה מטעם המאשימה, וכן מכתב ממעסיקו של הנאשם המבקש להתחשב בו.

המאשימה ביקשה להותיר את הרשעת הנאשם על כנה, ואילו הסנגור ביקש לאמץ את המלצת שרות המבחן ולהימנע מהרשעה.



לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להותיר את הרשעת הנאשם על כנה, זאת על אף המלצת שרות המבחן, כפי שיפורט להלן.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך כי, משעה שהוכח ביצועה של עבירה, אי הרשעת הנאשם הנה חריג לכלל, **"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הנו החריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה ובין חומרתה של העבירה."** (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל) ועוד ציין שם בית המשפט העליון **"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."**

בשורה ארוכה של פסקי דין חזר בית המשפט על כך, שהימנעות מהרשעה הנה "חריג שבחריגים", וכי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד.

בניגוד לדברי ב"כ הנאשם הרי שבכל הנוגע לשאלת אי ההרשעה בהליך פלילי, פסיקות בית המשפט העליון מהעת האחרונה, שבות ומפנות לאשר נקבע בהתאם להלכת כתב (ראו למשל: רע"פ 547/21 יקטרינה סיטניק נ' מדינת ישראל, רע"פ 172/21 פלוני נ' מדינת ישראל, רע"פ 9177/20 מתן אלזם נ' מדינת ישראל, רע"פ 2323/19 אדוארדו נ' מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים, וכן רע"פ 6819/19 פלקס סרוסי נ' מדינת ישראל).

המבחן לאי הרשעה הנו עמידה בשני תנאים מצטברים כאשר הראשון הנו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, והשני הנו סוג העבירה אשר לעיתים מאפשר להימנע מהרשעה.

במקרה שלפני לא מצאתי כי מתקיים אף לא אחד מהתנאים.

באשר לתנאי הראשון, בית המשפט מתקשה לראות כיצד האפשרות כי הנאשם לא ישמש בוועדת הביקורת היישובית הינה פגיעה בשיקומו. ובאשר לתנאי השני יש לתת את הדעת לכך שמדובר במספר רב של דברי דואר, משך זמן ביצוע העבירה (4 חודשים), וכאשר מעשי הנאשם פגעו בוודאות באופן רחב בקניין הפרט ולא מן הנמנע כי גרמו לפגיעה ממשית בשמו הטוב ובמוניטין של דואר ישראל ובאמון הציבור בדואר ישראל. חומרת העבירה ונסיבותיה לא מאפשרים סיום ההליך ללא הרשעה.

הסנגור ביקש לתת משקל לבושה שתיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה ואולם למותר לציין כי אין מדובר בנזק קונקרטי. אף הנזק האופציונלי בקשר לתפקידו כיו"ר ועדת ביקורת במקום מגוריו אינו קונקרטי, וודאי לא יצדיק הימנעות מהרשעה.

הסנגור טען כי מדינת ישראל הסכימה שתיבחן שאלת ההרשעה ואולם עיון בפרוטוקול (עמוד 6 ש' 13) מלמד כי המאשימה שבה והדגישה כי עמדתה היא להרשעת הנאשם.

העובדה כי מדובר בנאשם נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות, אשר משתף פעולה וכן המכתב שצורף מטעם מעסיקו של הנאשם, רלוונטיים לקביעת עונשו של הנאשם, ולא לשאלת הרשעתו.

בשים לב לאמור אינני מקבל את המלצת שרות מבחן באשר להימנעות מהרשעה, ולמען הסר ספק מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

לפיכך אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. של"צ בהיקף של 180 שעות בהתאם לתוכנית אשר תועבר לאישור בית המשפט תוך 30 ימים.
2. צו מבחן למשך שנה מהיום.
3. קנס בסך של 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב4 תשלומים, הראשון עד ליום 2.5.21 .
4. מאסר לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ט ניסן תשפ"א, 11 אפריל 2021, במעמד הצדדים.